

Starttimessun saarna 27.1.2019

Saarna antaa papille mahdollisuuden selittää mistä evankeliumi kertoi ja myös yhdistää tämän vanhan tekstin meidän elämään täällä ja nyt. Yleensä saarna on kuin esitelmä, joka kestää noin 10 minuuttia, mutta joskus siinä on myös vuorovaikutus, esim. haastattelu, tai laulu ... Raamattu ei ole kaikista helpoin kirja ymmärtää. Se kirjoitettiin kauan sitten ja siinä on viittauksia asioihin, jotka ei kuulu meidän nyky maailmaan. Kieli on myös toisaalta runollista, toisaalta teologista ja lukijan kannattaa tulkita varovasti sitä, mitä se tarkoittaa.

Pappi ottaa aikaa saarnan valmisteluun. Hän selittää vaikeita sanoja, kuten *vanhurskas*, jonka pastori Emmi selitti aiemmin, ja tarvittaessa perusasioita Raamatun maailmasta, kuten se, että Israel oli osa roomalaista valtakuntaa silloin kun Jeesus eli, mikä selittää roomalaisen sadanpäällikön läsnäolon tämän päivän kertomuksessa. Pappi rukoilee ja pohtii, käyttää apuvälineitä, omia ajatuksia, ja työkavereiden ja vapaaehtoisten ajatuksia kun hän valmistelee saarna. Leirissä käytän myös nuorten ajatuksia ja ehdotuksia saarnassa. Me uskomme, että Jeesus Kristus on läsnä ja meidän kanssa erityisesti evankeliumissa, saarnassa, rukouksessa ja ehtoollisessa.

Kun luin tämän tekstin, niin paljon ajatuksia tuli mieleen, että päätin kirjoittaa muutamia minisaarnoja, yhden pitemmän sijaan. Halusin näin myös näyttää teille kuinka rikas kirja Raamattu on, kuinka paljon me voimme saada irti yhdestä tekstistä, ja miten jokainen pystyy löytämään jotain itselleen siitä.

Ensiksi: Jeesuksen rakkaus ihmisiä kohti: hän kuuli, että joku oli halvaantuneena ja kovassa tuskassa ja hän halusi auttaa. Hän olisi voinut sanoa "Autan, jos minulle maksetaan" tai "Autan, jos sinä teet minulle vastapalveluksen" tai "Autan, jos hänellä on voimassaoleva sairausvakuutus." Hän olisi voinut sanoa: "Miksi minä, israelilainen, auttaisin sinua, upseeri Rooman miehitysarmeijassa?" Ei. Hän ... vain ... auttoi. Samalla Jumala vastaa aina meidän pyyntöihin kun me rukoilemme häntä. Hän ... auttaa.

Sitten: kristinuskon ilosanoma oli ja on kaikille, riippumatta yhteiskuntaluokasta tai kansalaisuudesta. Palvelija oli käytännössä orjan silloin. Jeesus halusi kuitenkin ehdottomasti auttaa sadanpäällikön palvelijaa, vaikka hän ei ollut lainkaan tärkeä ihminen. Samalla tavalla Jumalan rakkaus on kaikille. Suurin osa kristityistä on ollut, kautta aikojen, taviksia: orjia, talonpoikia, tavallisia työntekijöitä. Mutta me olemme kaikki samoja Jumalan edessä. Jumala ei välitä yhteiskuntaluokista, taustasta, rahasta. Hän rakastaa juuri sinua, kuten sinä olet, tällä ja nyt. Kansalaisuudesta sanon, että israelilaiset siis juutalaiset kuuli ilosanoman ensin, mutta tässä on roomalainen, pakana, jolla on oma, vieras uskonto, mutta joka ymmärtää, että Jeesus on pyhä ja samalla ihmeidentekijä. Jeesus ei sulkenut ei-juutalaisia pois, päinvastoin. On monia muitakin kohtia Raamatusta, joissa ei-juutalainen, täynnä uskoa, tunnistaa Jeesusta hänen Herrana.

Sitten: valta, tai voima. Sadanpäälliköllä itse on valtaa: hän voi antaa suoria käskyjä hänen sotilaille, ja ne tekee mitä hän käskee. Monet teistä kokee tätä armeijassa muutaman vuoden päästä. Mutta sadanpäällikkö tunnistaa paljon suurempaa voimaa Jeesuksessa. Hän tunnustaa, että Jeesuksella on sellainen voimaa, että hän pystyy tekemään ihmeitä. Kontrasti tavallisen ihmisen ja Jeesuksen välissä on valtava. Jeesus, pelkällä sanalla paranee sairaan palvelijan, tarkistamatta häntä, tapaamatta hänet edes. Hän ei tarvitse mennä itse tai lähettää ketään; hänen sana riittää.

Sitten: nöyryys. Sadanpäällikkö koki, että hän oli kelvoton Jeesuksen läsnäolossa. Hänen nöyryys oli ihailtava. Jumala on täydellinen, me olemme epätäydellisiä. Miten voisimme olla muuta kuin nöyrä Jumalan edessä? Mutta samalla Jumala haluaa tulla meidän luokse, hän haluaa olla meidän kanssa, hän ei halveksi meitä vaan rakastaa meitä. Eli ei olla *liian* nöyriä. Jumala on valinnut meidät. Me kyllä kelpaamme hänelle.

Ja lopuksi: usko. Jeesus herättää uskon sadanpäällikössä. Ehkä joskus tuntuu siltä, että me etsimme tietä, että me etsimme vastauksia isoihin kysymyksiin. Mutta kristinuskossa se on oikeasti toisin päin. Jumalan antaa meille uskon lahjan, me otamme sen vastaan ja näin, hänen avulla, me löydämme hänet.

Eli olen puhunut uskosta lahjana, Jumalan rakkaudesta, nöyryydestä, Jumalan voimasta ja siitä, että kristinuskon ilosanoma on kaikille. Minkä niistä haluaisit ottaa mukaan? Yrittäkää muistaa yhtä näistä aiheista, joista olen puhunut, ja palata siihen myöhemmin rauhassa.

Hetken päästä me lausumme apostolisen uskontunnustuksen yhdessä, joka on seurakuntalaisten vastaus saarnaan. Se on lyhyt vahvistus kaikista tärkeimmistä asioista, mitä me kristityt, luterilaiset uskomme. Se löytyy virsikirjojen loppusivuilta.